

‘Haal mij hier weg!’

Geschreven door Elisa Teulings

***Gebaseerd op een
waargebeurd verhaal.***

Voorwoord

M

ijn intuïtie is mijn beste eigenschap.

Ik kan direct aan het kind zien of er sprake van mishandeling of misbruik is. Zodra ik de kamer

binnen treed en kennis maak met het kind, win ik eerst het vertrouwen en niet veel later weekt het geheim voorzichtig los.

In de wetenschap dat er nog altijd kinderen in angst en onzekerheid leven, doe ik geen oog meer dicht. Mijn vurige wens om deze kinderen te bereiken en een helpende hand te bieden, groeit met de dag alleen maar meer.

Nu ik zelf moeder ben van drie prachtige kinderen, begrijp ik nog minder van mensen die kinderen iets aan doen. Hoe kun je een onschuldig kind beschadigen, vernederen of je aan vergrijpen? Welke zieke geesten achtten zich hier toe in staat?

Niemand die het ziet, opmerkt of hoort. Iedereen is druk bezig met zijn of haar leven. We willen ons ook niet overal in mengen. Uit angst om achteraf de gebeten hond te zijn.

De monsters dragen een masker, vermomd als de vriendelijke buurman, een liefdevolle moeder, de betrokken coach of het overbezorgde familielid.

Niemand die gelijk door heeft wat voor monsters het zijn. Monsters die misbruik maken van de zwakte en de loyaliteit van een kind.

Het laat zijn diepe sporen na, ze zijn niet allemaal zichtbaar voor de buitenwereld. De zelfhaat en afschuw reflecteert in de ogen van de kleine slachtoffers.

Het vertrouwen in de mens is geruïneerd, wat op latere leeftijd veel problemen met zich mee kan brengen. Een volwaardige relatie opbouwen met je partner levert de nodige strijd op.

De angst om je volledig open te stellen naar de mensen om je heen belemmert je te genieten van het moment,

omdat de angst om gekwetst te worden altijd de
boventoon voert.

De muur rond je hart wordt steeds hoger en met de dag
is het voor je geliefden moeilijker er doorheen te
komen.

Het levenslange gevolg van wat ze je hebben
aangedaan.

Monsters die je vertrouwde, waarvan je dacht dat ze
van je hielden hebben je kapot gemaakt.

Zal deze hel ooit voorbij gaan?

Doodse stilte.

Inwendige schreeuw: Haal mij hier weg!

Inleiding

De bewuste morgen lag haar moeder nog te slapen op de leren sofa in de woonkamer. Op haar blote voetjes sloop ze voorzichtig dichterbij. ‘Mama?’ Ze probeerde haar zachtjes wakker te maken. Ze moest over tien minuten al op school zijn en had nog niet ontbeten.

‘Ga slapen,’ mompelde haar moeder geïrriteerd en draaide zich om. Mama heeft vannacht vast weer slecht geslapen, dacht ze en besloot zelf op zoek te gaan naar iets te eten. Haar rommelende maag ging tekeer als een herfstachtige onweersbui.

Het ontbijt speelde door haar hoofd toen Robbie zijn hoofdje om de deurpost stak. Hij wierp haar een vriendelijke lach toe.

‘Heb je lekker geslapen?’ vroeg ze aan haar kleine broertje.

Hij zweeg en wees naar zijn flesje wat op het aanrecht stond. De melk van de dag er voor zat er nog in. Ze keek er naar en trok haar neus op. 'Bah, wat vies.'

Met uitgestrekte armen draaide ze het dekseltje los.

Zodra ze het flesje open deed kwam haar een zure lucht tegemoet.

'Gadverdamme.'

Kokhalzend spoelde ze vlug het flesje met warm water om, maar het mocht niet veel baten. De lucht was niet te harden en ook met afwasmiddel kreeg ze de stank niet weg.

'Dan maar uit een normale beker drinken, als een grote jongen.'

Ze schoof een keukenstoel tegen het aanrechtblok aan en klom erop. Wanneer ze op haar teentjes stond kon ze net bij de bekers, die helemaal achter in het bovenste keukenkastje stonden.

Robbie volgde nieuwsgierig elke beweging van zijn grote zus.

Vanuit de woonkamer hoorden ze zacht gekreun, het was hun moeder die zich weer terug had om gedraaid. Er was niet veel eten aanwezig, op een oude snee brood en de overgebleven restjes jam in de glazen pot na, die eenzaam in de lege koelkast stond.

Ze zuchtte, dit was nooit genoeg voor hen allebei. Ze keek naar Robbie.

‘Kom we gaan eten, broertje.’ Ze tilde Robbie op en plaatste hem in zijn kinderstoel. Robbie was misschien niet zo groot, maar het koste haar veel moeite.

De boterham sneed ze voorzichtig met een scherp mes in kleine stukjes en gaf deze een voor een aan de kleine Robbie. Wanneer ze op de klok kijkt, ziet ze dat de school al begonnen is. Ze slaakt een diepe zucht, nu werd de jufvrouw vast weer boos op haar.

Haar moeder was wakker geworden van de geluiden die uit de keuken kwamen en kwam een kijkje nemen wat er gaande was.

‘Ben jij nog niet naar school?’ vroeg ze verbaasd toen ze haar kinderen zag zitten.

‘Nee mama, ik had honger en wilde eerst iets eten.
Maar er is niet zoveel en Robbie moet ook nog eten, dus
ik heb een boterham gemaakt. Maar nu ben ik weer te
laat op school, straks is de juf weer boos op mij,’ zuchtte
ze.

‘Hm, ja dat zal wel. Schiet maar snel op, dan geef ik je
broertje verder te eten.’

Haar moeder rommelde wat in haar tas en haalde een
verkrumeld koekje te voorschijn dat nog in de
verpakking zat. ‘Hier, eet dit maar op en nu vlug naar
school.’

Ze voelde haar moeders warme lippen op haar kruin
toen ze haar jas dicht ritste.

‘Tot vanmiddag, mam.’

‘Tot straks lieverd, ik hou van je.’

Afscheid

Ik was een leergierig kind en ging met veel plezier naar school. Ik vond het dan ook verschrikkelijk als ik te laat kwam. Mijn juf heette Cathelijne, een mooie vrouw van tweeëndertig jaar oud. Met haar rode lange lokken en duizenden sproetjes op haar gezicht was ze een plaatje om te zien. Ze hield volgens mij erg veel van bloemen, want ze droeg elke dag een prachtige jurk met een bloemenmotief in alle kleuren van de regenboog. Ik vond haar heel lief en grappig. Maar als er iemand te laat kwam, veranderde haar vrolijke gezicht in een donkere onweerswolk. Ze hield niet van laatkomers en al helemaal niet van kinderen die midden in de les binnen kwamen.

Het gezicht van Juf Cathelijne sprak boekdelen zodra ik de klas binnen kwam. Ik probeerde de les niet te verstoren en zo onopvallend mogelijk plaats te nemen aan mijn tafeltje die achter in de klas stond.

‘Waar kom jij zo laat vandaan, jongedame?’ vroeg de jufvrouw streng. ‘Het spijt mij, juf. Maar ik kon er niets aan doen. Mijn moeder sliep nog. Ik heb nog niet gegeten.’

Een diepe frons kwam te voorschijn op haar voorhoofd.

‘Pak maar snel je werkje van gisterenmiddag en maak deze af.’ Uit haar bureaulade toverde ze een banaan te voorschijn.

‘Hier, eet maar lekker op.’ Met een knipoog overhandigde ze de banaan.

‘Dank u wel,’ fluisterde ik dankbaar.

Nadat ik de banaan op had, begon ik direct aan mijn werkje.

Ik moest lijntjes trekken tussen de plaatjes en de bijbehorende woorden. Ik had hier geen enkele moeite mee en had mijn werk dan ook snel af.

Na taal kwam rekenen. Dit was niet mijn favoriet, maar ik deed wel mijn best. Ondanks dat rekenen niet mijn sterkste kant was. Hoofdrekenen vond ik afschuwelijk.

Mijn klas bestond uit vijftien kinderen. Echte vriendjes of vriendinnetjes had ik nog niet.

Ik woonde dan ook nog niet zo lang bij mijn moeder.

Van mijn tweede tot mijn vierde levensjaar woonde ik tijdelijk bij mijn oom en tante.

Na het rekenen hielden wij pauze. Alle kinderen pakten dan hun tas van de kapstok in de gang en namen deze mee terug de klas in. Ik was de enige die altijd bleef zitten. Ik had namelijk niets in mijn tas, wat ik kon pakken.

Pakjes schoolmelk werden uitgedeeld door de juf, wanneer ze bij mij aankwam bleef ze iets langer staan en gaf mij zo onopvallend mogelijk een boterham van haar. Volgens mij smeerde ze er elke dag eentje extra, speciaal voor mij. Terwijl ik schichtig om mij heen keek, at ik dankbaar de boterham met kaas op. Niemand van de kinderen leek iets in de gaten te hebben van wat er zich tussen mij en de juf afspeelde. Nadat wij allen ons eten en drinken op hadden, was het tijd om naar buiten

te gaan. Op het schoolplein verdeelden de kinderen zich in twee groepen.

De meisjes verzamelden bij de schommels en de duikelrekken, terwijl de jongens achter elkaar aan renden en wild over het plein croste met de trapwagens.

Het gegil en geschreeuw van de spelende kinderen weerkaatsten tussen de buitenmuren van het schoolgebouw.

Ik gaf niet veel om buiten spelen. Ik tekende veel liever binnen. Geen enkel leeg vel papier was veilig voor mij. Naar hartenlust tekende ik er op los. Handenarbeid en Tekenen stonden dan ook met stip op nummer één bij mij.

De dag verliep meestal rustig en zonder problemen. Zodra de schoolbel af ging stoven alle kinderen naar buiten.

Daar stonden alle ouders op het schoolplein te wachten, tot hun kinderen uit school kwamen. Ik leek wel onzichtbaar als ik langs de menigte richting onze flat

liep. Het was niet zo ver lopen, onze flat was ongeveer 200 meter van mijn school vandaan.

Wij woonden op drie hoog. Wij waren mijn moeder, stiefvader, Robbie en ik. Mijn stiefvader was de biologische vader van mijn broertje. Niet van mij, mijn vader woonde met zijn vrouw ergens anders. Ik ben het levende bewijs van een buitenechtelijke affaire tussen mijn vader en moeder.

Ook al was er een lift aanwezig, ik gaf de voorkeur aan de trap. Wanneer ik onze verdieping had bereikt, was ik buiten adem. Ik had astma waarvoor ik dagelijks Ventolin moest nemen.

Omdat ik last van hoogtevrees had, liep ik zo dicht mogelijk langs de woningen naar die van ons. Ik durfde nooit naar beneden te kijken en haalde elke keer weer opgelucht adem zodra ik onze drempel overstapte. Dat was vreemd. De voordeur stond op een kiertje. Normaal belde ik aan en deed mijn moeder de deur open. Ik duwde met mijn hand tegen de deur en keek naar binnen. In de hal stonden dozen en tassen tegen

de muur opgestapeld. Ik zag mijn knuffels en Robbie zijn slaapzak liggen.

Wat is hier aan de hand, vroeg ik mijzelf af. Gingen we op vakantie?

‘Mama, ik ben thuis.’

Ik hoorde gekuch vanuit de woonkamer. Mijn moeder lag languit op de bank. Haar gezicht zag er grauw uit.

Robbie zat op de grond en speelde wat met zijn blokken.

Ze was niet alleen. In de stoel bij het raam zat een mevrouw die ik niet eerder bij ons had gezien.

‘Hoi lieverd. Hoe was het op school?’ vroeg ze met een trillende stem.

‘Leuk,’ mompelde ik zachtjes. ‘Ben je alweer ziek?’

Ze zuchtte diep en heel haar gezicht vertrok. Nooit eerder zag ze er zo verdrietig uit als die bewuste dag.

Mijn moeder, toen vijftientig jaar oud. Een mooie jonge vrouw die van menig man het hoofd op hol kreeg.

Lange blonde haren. Ze had een open oogopslag, mooie lange wimpers en een slank figuur.

Ze had een prachtige stem waar ik uren naar kon luisteren. Ze zong de hele dag door, behalve op de momenten dat ze ziek op de bank lag. Ik vond dat haar stem iets weg had van een prinses, in mijn oren klonk het als engelengezang.

Wanneer ze in een goede bui was, stond ze te dansen op haar favoriete muziek.

Dan greep ze mijn handen beet en danste samen met mij de woonkamer rond.

Onze moeder was misschien niet de beste moeder, maar toch hield ik veel van haar.

Op deze dagen gaf ze ons de aandacht en zorg die we nodig hadden.

Op andere dagen lag ze op bed, waren er geen boodschappen gehaald en wist ik niet wat we moesten eten.

Er was soms ook geen geld om eten te kopen. Dan gaf ze de laatste restjes die te vinden waren aan ons en at vervolgens zelf niets.

Ze deed op haar manier der best. Gezien haar eigen verleden en jeugd, was het niet zo vreemd dat ze bepaalde keuzes in het leven maakte. Ze had tenslotte zelf ook geen goed voorbeeld gehad qua ouders. Naar mate ik ouder werd, heb ik mijzelf wel eens afgevraagd waarom bepaalde mensen een kind krijgen. Als het aan mij lag, zou er vooraf een uitgebreid vooronderzoek plaatsvinden om te zien of ze geschikt zijn als ouders.

Tegenwoordig denken de mensen er niet meer goed over na of een kind wel verstandig is. Pas achteraf blijkt dat de opvoeding van hun kinderen tegen valt en zwaarder is dan ze dachten.

Vaak gaat dit ten kostte van de kinderen. Ze worden uit huis geplaatst en het gemis van hun ouders is onkenbaar groot.

Elk kind wat uit huis geplaatst wordt is beschadigd.

Alleen al het feit dat ze afscheid moeten nemen van hun vader en moeder en hun vertrouwde omgeving, laat diepe sporen achter in de kinderziel.

De onbekende vrouw stak haar hand uit en stelde zich voor. 'Hoi Elisa, wat leuk om jou te ontmoeten. Mijn naam is Nel.'

'Wat komt u doen?' vroeg ik wantrouwend. Ik had direct door dat ons iets vervelend te wachten stond. Maar wat was de vraag.

Ze vertelde mij met een kalme stem waar voor ze gekomen was.

Ik kon het in eerste instantie niet geloven. Ze kwam ons weghalen bij onze moeder. Waarom dan? Wij waren toch lief geweest?

'Mama ik wil niet weg!' Ik keek haar aan, ze durfde mij niet eens terug aan te kijken en ontweek mijn blik.

Ik zag dat ze haar uiterste best deed om haar tranen binnen te houden. 'Het spijt mij zo ontzettend, lieverd. Maar ik beloof je dat zodra mama beter is, ik jullie weer kom halen.'

Nel kwam tussenbeide, 'beloof nu niets wat je niet waar kunt maken.'

Mijn moeder werd kwaad.

‘Houdt toch je mond, mens! Zie je niet hoe erg ze van slag is? Het arme kind. Ik probeer haar te kalmeren.’

Ze richtte zich weer tot mij.

‘Maak je geen zorgen lieverd, ik beloof dat ik jullie snel weer kom halen en dan blijven we voor altijd bij elkaar.’

Ze kon haar tranen niet langer bedwingen en greep mij stevig vast.

‘Waarom ben je ziek? Ik kan toch voor je zorgen? Laat ons alsjeblieft hier blijven, ik doe alles wat je maar wilt. Het spijt mij mama, als ik stout ben geweest en ik beloof je dat ik van nu af aan heel lief zal zijn.’

Ik smeekte, schreeuwde en hilde maar niets hielp. We moesten weg. Weg bij onze moeder en onze vertrouwde omgeving.

‘Wij moeten nu echt gaan,’ zei Nel en ze stond op.

Nel, kwel zal je bedoelen. Dat mens bekeek het maar, ik ging niet mee.

‘Ik ga niet mee!’ gilte ik en rende naar mijn kamer.

Het leek wel alsof ik een vreemde kamer binnen liep. Ik zag mijn bed en het ledikant van Robbie, maar er lagen geen dekens meer op.

Ons speelgoed was verdwenen en de ladekast waar normaal onze kleding in lag, zag er geplunderd uit.

In het hoekje van de bovenste lade vond ik een snoepje wat ik verstopd had tijdens de zomervakantie.

‘Kom nou lieverd,’ mijn moeder stak haar hoofd om de deur en stapte voorzichtig naar binnen.

‘Ga weg! Ik wil je niet zien! Hou je dan niet meer van ons?’

‘Nee natuurlijk wel, liefje, maar ik kan niet anders.

Mama kan niet voor jullie zorgen op dit moment. Ik moet eerst beter worden en ik beloof je echt dat jullie dan weer terug komen naar mij. Echt waar, belooft!’

Ik wilde haar geloven. Maar ik voelde mij ontzettend gekwetst en verloren op dat moment. Mijn keel deed zeer en ik wilde niet meer huilen. Mijn wangen prikte door de zilte zoute tranen die brandend over mijn gezicht gleden en verdwenen in het vale groene tapijt.

Zonder iets te zeggen liep ik verslagen met mijn moeder en Nel mee.

Nel droeg Robbie op de arm naar de lift en drukte op de knop.

Van mij mocht het een eeuwigheid duren eer de lift kwam, maar tot mijn grote teleurstelling duurde dit maar enkele seconden.

Buiten stond een volkswagen busje vlakbij de portier van onze flat.

Terwijl wij afscheid van onze moeder namen, laadde Nel alle tassen en dozen in haar wagen. Nel zette ons op de achterbank van het busje. Startte de wagen en reed weg, weg bij ons huis, onze moeder en onze vertrouwde omgeving.

Ik huilde en dacht aan school.

Wat zal Juf Cathelijne morgenochtend kwaad zijn als ik niet meer kom opdagen.

Ik heb haar niet eens gedag gezegd. Ik voelde mij intens verslagen. Van het een op andere moment stond mijn hele leven op zijn kop.

Robbie had niets meegekregen van wat er zojuist gebeurd was. Hij begreep het tenslotte nog niet. Gelukkig maar, dacht ik. Hij zag er vredig uit zo, met zijn oogjes gesloten en verzonken in een diepe slaap. Waar zou ze ons naartoe brengen? Bracht ze ons naar mijn vader? We reden langs herkenningpunten, het was de zelfde route als die mijn vader reed wanneer hij mij kwam halen voor een weekend. Nel sloeg linksaf bij het stoplicht, waar mijn vader altijd rechtsaf sloeg. Ze bracht ons dus niet naar hem toe. De reis leek een eeuwigheid te duren. 'Duurt het nog lang?' vraag ik. 'We zijn er al,' antwoordde ze en parkeerde de wagen op een parkeerplaats. Ik keek naar buiten en zag een appartementen complex. Twee verdiepingen hoog. 'Waar zijn we?' Robbie lag nog altijd te slapen, zijn speentje was uit zijn mond gevallen en lag op zijn schoot.